

บทที่ 3 การผูกขาดและการปฏิรูปในประเทศต่างๆ

3.1 การผูกขาดบริการโทรคมนาคม

ในอดีต รัฐบาลเกือบทุกๆประเทศในโลก มักผูกขาดการให้บริการโทรคมนาคม ซึ่งเป็นบริการสาธารณูปโภคแก่ประชาชน ในรูปหน่วยงานรัฐหรือในรูปของรัฐวิสาหกิจ ด้วยเหตุผลต่างๆ ได้แก่

- บริการโทรคมนาคมเป็นบริการสาธารณูปโภค

ดังที่ James Bonbright ได้แบ่งบริการสาธารณูปโภค (Public Utility) เป็น 2 หมวด ได้แก่

1. วิสาหกิจ ซึ่งเสนอขาย(ในทางตรงหรือ ทางอ้อม) บริการที่เป็นไปอย่างต่อเนื่องหรือซ้ำๆกัน โดยเชื่อมต่อระหว่างโรงงานของผู้ให้บริการ กับ ที่อยู่ของผู้บริโภค เช่น ไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ เป็นต้น
2. อุตสาหกรรมการคมนาคมสาธารณะ เช่น สายการบิน ขนส่งสินค้า ขนส่งทางรถไฟ ท่อส่งน้ำมัน เป็นต้น (Bonbright, 1961: 4)

ฉะนั้น ในบริการโทรคมนาคมซึ่งเป็นบริการสาธารณูปโภค (Public Utility) รัฐจึงต้องเข้ามาดำเนินการเอง เนื่องจากถ้าปล่อยให้เอกชนเข้าทำโดยเสรี จะไม่เป็นผลดีต่อสังคมโดยรวม เพราะอาจบริการไม่ทั่วถึง , ราคาสูง หรือ คุณภาพต่ำ (มุสสดี สัตยมานะ, 2529: 8)

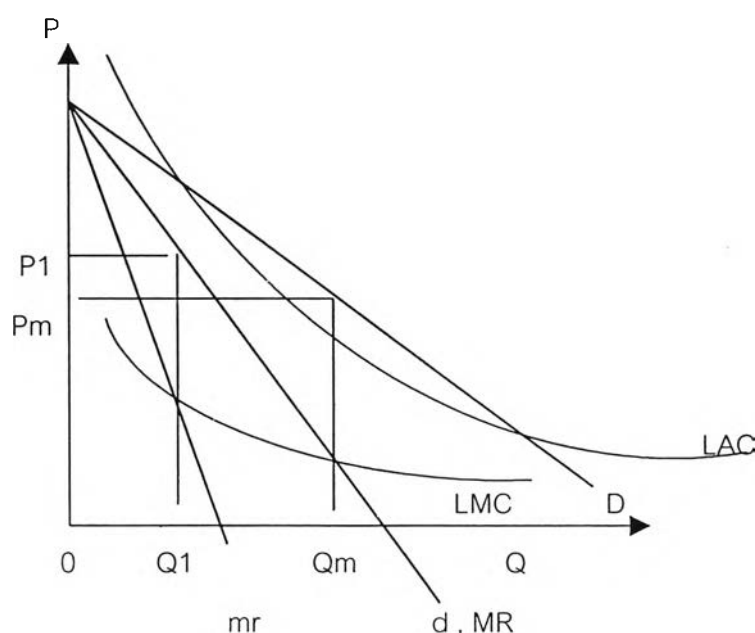
- การผูกขาดโดยธรรมชาติ (Natural Monopoly) (ดังภาพที่3)

การผูกขาดโดยธรรมชาติ หมายถึง ต้นทุนต่อหน่วยระยะยาวลดลงเมื่อผลผลิตเพิ่มขึ้น หรือ economies of scale ตลอดช่วงของการผลิตทั้งหมด โดยที่ในการผลิตเหล่านี้มีการลงทุนในปัจจุบันที่เป็นจำนวนมาก ดังนั้นการมีผู้ผลิตเพียง 1 ราย จึงสามารถจะมีต้นทุนต่อหน่วยที่ต่ำกว่า เมื่อมีหลายๆรายในตลาด (Howe and Rasmussen, 1982: 19)

ในระบบเศรษฐกิจเช่นนี้ รัฐจึงจำเป็นต้องเข้ามาแทรกแซงการทำงานของระบบตลาด เพราะรัฐไม่สามารถสร้างภาวะการแข่งขันในตลาดที่ผูกขาดโดยการเพิ่มจำนวนผู้ผลิตให้มากขึ้นในตลาดนี้ เนื่องจากการแข่งขันของผู้ผลิตหลายๆราย จะทำให้กระบวนการผลิตขาด

ประสิทธิภาพ เพราะไม่เกิดภาวะการประหยัดต่อขนาด (economies of scale) โดยที่จากลักษณะการผลิตที่มีต้นทุนประเภทปัจจัยคงที่จำนวนมาก การผลิตในปริมาณน้อยจะทำให้ต้นทุนต่อหน่วยสูงกว่าในการผลิตจำนวนมากๆ มีผลให้ราคาผลผลิตสูงกว่ากรณีที่มีผู้ผลิตรายเดียวที่ผู้บริโภคต้องรับภาระส่วนนี้ไป ซึ่งเป็นผลเสียต่อสังคม ดังนั้นตลาดลักษณะนี้ ถ้าหากมีมากกว่า 1 บริษัท จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงต้นทุน การผูกขาดจึงมีประสิทธิภาพในกระบวนการผลิตมากกว่า และรัฐควรเข้ามาแทรกแซงโดยการควบคุม (Regulation) เพื่อป้องกันการเอาเปรียบประชาชน

ภาพที่ 3 : การผูกขาดโดยธรรมชาติ

จากเหตุผลข้างต้น Keith M. Howe และ Eugene F. Rasmusen จึงจัดให้ภาคโทรคมนาคมซึ่งเป็น บริการสาธารณูปโภค (Public Utility) เป็นการผูกขาดโดยธรรมชาติ เช่นเดียวกับ ไฟฟ้า แก๊ส และน้ำ ซึ่งทำให้ผู้ให้บริการรายใหม่ๆ เสียเปรียบในด้านต้นทุน ไม่สามารถผลิตแข่งขันด้วยต้นทุนที่เท่าๆกันได้

▪ ผลกระทบภายนอก (Externalities)

หมายถึง การกระทำของบุคคลหรือหน่วยผลิต ซึ่งก่อให้เกิดผลประโยชน์หรือผลเสียต่อบุคคลหรือหน่วยผลิตอื่น ผลกระทบภายนอกอาจเกิดขึ้นได้ทั้งจากกิจกรรมการบริโภคและการผลิต เมื่อเป็นเช่นนั้น การจัดสรรการผลิตและการบริโภคของเอกชน จึงมัก

กระทำไปโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่ตนก่อให้เกิดกับผู้อื่นไม่ว่าในด้านดีหรือด้านร้าย แต่จะกระทำโดยคำนึงถึงความพอใจและกำไรของตนเป็นสำคัญ จึงเป็นกรณีหนึ่งที่ทำให้กลไกราคาทำหน้าที่ในการจัดสรรการผลิตและการบริโภคได้ไม่ดีเท่าที่ควร ในกรณีที่ผลกระทบภายนอกเป็นผลดีผู้ผลิตเอกชนก็ไม่ได้มีเป้าหมายที่จะผลิตให้มากขึ้น เพราะเขาไม่สามารถหากำไรจากผลกระทบภายนอกเหล่านั้นได้ ในกรณีที่ผลกระทบภายนอกเป็นผลร้ายแก่ผู้อื่น ผู้ได้รับผลกระทบย่อมต้องการให้ผู้ผลิตหรือการบริโภคที่ก่อให้เกิดผลกระทบนั้นลดลง แต่ก็ไม่สามารถกระทำผ่านกลไกราคา จึงมีความต้องการให้มีองค์กรที่จะช่วยแก้ปัญหาเพื่อเพิ่มหรือลดการผลิตผลกระทบภายนอกของบุคคลต่างๆในสังคมให้อยู่ในปริมาณที่เหมาะสม (เยาเวเรศ ทับพันธุ์, 2540: 25)

เนื่องจาก ผลกระทบภายนอกทำให้การจัดสรรทรัพยากรเบี่ยงเบนไปจากจุดดุลยภาพ ดังนั้น เพื่อให้การจัดสรรทรัพยากรมีประสิทธิภาพ รัฐควรจะแทรกแซงระบบเศรษฐกิจ ในกรณีเกิดผลกระทบภายนอกด้านดี (Positive Externalities) ต้องการให้มีการผลิตมากขึ้น รัฐจึงต้องแทรกแซง อย่างเช่น ในรูปของการจ่ายเงินอุดหนุน หรือในกรณีเกิดผลกระทบภายนอกด้านเสีย (Negative Externalities) ต้องการให้ผู้ผลิตทำการผลิตน้อยลง จึงต้องใช้มาตรการภาษี

ฉะนั้น บริการโทรคมนาคมจึงเป็นกิจกรรมที่มีผลกระทบภายนอกสูง. (Large Externalities) (Saunders, Warford, and Wellenius, 1994: 303) มีบทบาทในการพัฒนาประเทศ นำความเจริญและผลของการพัฒนาต่างๆไปสู่ภูมิภาคและชนบท นอกจากนี้ ยังมีส่วนเพิ่มรายได้และสร้างงานในหลายสาขาเศรษฐกิจ รัฐจึงเข้าแทรกแซงเพื่อให้มีการผลิตมากขึ้น เข้าสู่จุดดุลยภาพ

- ภาวะและเป้าหมายของการให้บริการอย่างทั่วถึง (Universal Service)

หมายถึง การมีคุณภาพที่ดี ให้บริการได้อย่างทั่วถึง และมีราคาที่เป็นธรรม หรือสามารถจ่ายได้ (affordable rates) (European Communities, 1999: 171)

รัฐจึงเข้ามาดำเนินการเองเพื่อภาวะและเป้าหมายของการให้บริการอย่างทั่วถึง (Universal Service)

ดังนั้นภาคโทรคมนาคมก็ต้องการเป้าหมายของการมีคุณภาพที่ดี การให้บริการได้อย่างทั่วถึง และมีราคาที่เป็นธรรม โดยที่การวัดความสามารถในการมีได้ซึ่งบริการโทรคมนาคม (affordability) สามารถวัดได้จากจำนวนเลขหมายต่อประชากร 100 คน หรือ Penetration rate

- เป็นแหล่งรายได้เข้ารัฐ

เพื่อใช้ในการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของชาติในด้านอื่นๆ (สุเมธ วงศ์พานิช เลิศ, 2542: 4) และ

- ความมั่นคงของชาติ

3.2 การยกเลิกการผูกขาดสู่การเปิดเสรีโทรคมนาคม

ในช่วงต้นทศวรรษ1980 ได้เกิดกระแสแนวคิด การลดการควบคุม การยกเลิกระบบผูกขาด ตามมาด้วยการแปรรูป และเริ่มมีการแข่งขันเกิดขึ้นในภาคโทรคมนาคมในหลายๆประเทศทั่วโลก ทั้งประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนา ด้วยเหตุผลต่างๆ ดังนี้

- ประเด็นการผูกขาดโดยธรรมชาติ(Natural monopoly)

ได้ถูกทำลายลงด้วยการพัฒนาเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วของภาคโทรคมนาคม ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่เปิดโอกาสให้กิจการย่อยเข้ามาดำเนินการจัดหาบริการโทรคมนาคมได้ ดังการศึกษาของ Naya, Seiji แสดงถึงการพัฒนาเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วของบริการโทรคมนาคม จะลดขนาดการลงทุนที่เหมาะสมได้ ดังนั้น ในตลาดของบริการโทรคมนาคมจะมีกิจการหลายร้อยหน่วย (Firms) สามารถดำเนินการมีกำไรได้ (Naya, 1987: 5-6)

นอกจากนี้ สุเมธ วงศ์พานิชเลิศ ยังได้กล่าวไว้ว่า การพัฒนาเทคโนโลยีได้เพิ่มความคล่องตัวในการดำเนินการให้บริการ และทำให้ระบบและโครงข่ายของผู้ให้บริการที่ประกอบด้วยอุปกรณ์และเทคโนโลยีจากผู้ผลิตที่แตกต่างกันหลายๆ ราย สามารถจะเชื่อมโยงให้บริการ (Interconnect) กันได้โดยง่าย นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการสามารถเลือกที่จะให้บริการเฉพาะบางส่วน (Functional Division) ด้วยการลงทุนในสาธารณูปโภค (Infrastructure) เฉพาะส่วนนั้นๆ

การที่ต่างโครงข่าย ต่างเทคโนโลยี สามารถเชื่อมโยงกันได้(Seamless Interconnection) ยังทำให้การลงทุนมีขนาดเล็กลง ทำให้ความเสี่ยงมีขนาดลดลงตามมา ผู้ประกอบการรายใหม่จึงไม่จำเป็นต้องเป็นบริษัทขนาดใหญ่ ก็สามารถเข้าแข่งขันกับผู้ผูกขาดรายเดิม (Incumbent) โดยอาจจะเลือกแข่งในตลาดเฉพาะส่วน (Niche Market) ขึ้นอยู่กับกลยุทธ์ของบริษัท

ในขณะเดียวกัน ด้วยเทคโนโลยีใหม่ๆ เช่น โครจถ่ายโอนแก้วนํ้าแสง และดาวเทียม ได้ส่งผลให้คําวางจรทางไกลทั้งในและระหว่างประเทศ มีแนวโน้มที่ลดลงอย่างรุนแรงและรวดเร็ว (สุเมธ วงศ์พานิชเลิศ, 2542: 8-11)

▪ ประเด็นการบริการโทรคมนาคมเป็นบริการสาธารณูปโภค

สืบเนื่องจากประเทศส่วนใหญ่ในโลกไม่ได้มีทัศนคติต่อภาคโทรคมนาคมเป็นเพียงสิ่งอำนวยความสะดวกหรือสาธารณูปโภคเช่นในอดีตเท่านั้น แต่ภาคโทรคมนาคมได้มีความสำคัญมากขึ้นในเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Importance) ต่อการแข่งขันของประเทศ เนื่องจากภาคโทรคมนาคมมีความสำคัญและบทบาทมากขึ้นในการพัฒนาประเทศ ไม่เพียงแต่ในด้านการค้า การบริการ อุตสาหกรรม การเกษตร แต่ยังสามารถเพิ่มคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น และยังเพิ่มประสิทธิภาพการให้บริการทางการศึกษาและสาธารณสุข เช่นด้วย Tele-education และ Tele-medicine ประชาชนไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็สามารถใช้บริการได้ นอกจากนี้ยังสามารถใช้บริการอื่นๆได้อีก เช่น บริการทางการเงิน เป็นต้น รวมทั้งการซื้อขายผ่านอินเทอร์เน็ต (E-commerce) ที่กำลังเป็นกระแสของเศรษฐกิจใหม่

นอกจากนี้ จากการศึกษาของ Robert J. Saunders, Jeremy J. Warford, และ Bjorn Wellenius ได้กล่าวว่่า รัฐบาลได้ยกเลิกการผูกขาด เนื่องจากล้มเหลวในการตอบสนองความต้องการ , คุณภาพและบริการไม่ดี , การครอบคลุ่่มพื้นที่ค่อนข้างจำกัด , และการขาดแคลนบริการทางธุรกิจที่ทันสมัย (Saunders, Warford, and Wellenius, 1994: 306)

ฉะนั้น บริการโทรคมนาคมจึงไม่ได้เป็นเพียงแค่สาธารณูปโภคที่ดำเนินงานโดยรัฐอีกต่อไป

▪ ขาดเงินลงทุนที่เพียงพอในการปรับปรุง และ / หรือ ขยายบริการ ขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย โดยเฉพาะในบริการที่ขาดทุน หรือแม้แต่ในบริการที่สร้างกำไรเป็นอย่างดีก็ต้อ่นำส่งผลกำไรให้รัฐในปริมาณสูง เพื่อจุนเจือบริการที่ไม่ทำกำไร (Saunders, Warford, and Wellenius, 1994: 4)

▪ ขาดประสิทธิภาพและไม่เอาใจใส่ต่อประชาชนผู้บริโภคเท่าที่ควร ทำให้ราคาบริการอยู่ในระดับสูง อีกทั้งคุณภาพต่ำเมื่อเทียบกับค่าบริการ (สุเมธ วงศ์พานิชเลิศ, 2542: 4)

- ขาดแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน

ตามทฤษฎีกรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลนั้น ได้กล่าวว่า สิทธิความเป็นเจ้าของในทรัพยากรหรือปัจจัยการผลิต จะบ่งบอกว่า ปัจจัยการผลิตจะถูกใช้ไปอย่างไร บุคคลซึ่งเป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือทรัพยากรการผลิต จะได้รับประโยชน์เมื่อการจัดสรรทรัพยากรของเขาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และจะได้รับผลเสียถ้าการจัดสรรทรัพยากรของเขาเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ ฉะนั้นสิทธิความเป็นเจ้าของของบุคคล จึงเป็นการสร้างความรับผิดชอบและแรงจูงใจในการจัดสรรทรัพยากร (Waters, 1985: 6-8)

เมื่อเป็นเช่นนี้ ในกรณีที่กรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลถูกบิดเบือนไป ดังเช่นกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินเป็นของรัฐ ส่งผลให้บิดเบือนแรงจูงใจในการจัดสรรทรัพยากร ทั้งผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานต่างไม่มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายสำคัญๆ หรือในการขึ้นนำอนาคตทั้งขององค์กรและของตนเอง มีการใช้จ่ายอย่างไม่มีประสิทธิภาพ เกิดการสูญเสียเปล่าทางเศรษฐกิจ (Economic Waste) ฉะนั้น การบริหารกิจการโดยรัฐจึงมีช่องว่างรั่วไหลสูญเสียได้มาก เพราะว่าการบริหารไม่ได้มีผลประโยชน์ในกิจกรรมนั้นโดยตรง

- ขาดความคล่องตัวในการบริหาร และยังง่ายต่อการแทรกแซงจากรัฐกิจการเมืองอีกด้วย (Waters, 1985: 4)
- ต้องการมีคุณสมบัติเพื่อเข้าเป็นสมาชิก เช่น องค์กรการค้าโลก (WTO) , สหภาพยุโรป เป็นต้น

3.3 การปฏิรูปภาคโทรคมนาคมในประเทศต่างๆ

การปฏิรูปภาคโทรคมนาคมของรัฐบาลในหลายๆประเทศ อันสืบเนื่องมาจากเหตุผลต่างๆที่กล่าวไว้ข้างต้น (ในหัวข้อ 3.2 การยกเลิกการผูกขาดสู่การเปิดเสรีโทรคมนาคม) ซึ่งได้ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงมากมายไม่เพียงแต่ในภาคโทรคมนาคมเท่านั้น แต่ยังส่งผลถึงด้านสังคม และเศรษฐกิจของประเทศอีกด้วย อาทิเช่น

▪ สหราชอาณาจักร

การปฏิรูปภาคโทรคมนาคมของสหราชอาณาจักร สืบเนื่องจากนโยบายของ นายกรัฐมนตรีมากาเรต แธตเชอร์ ซึ่งเชื่อว่าทางเลือกและระดับการแข่งขันทางธุรกิจนั้น เป็นสิ่ง จำเป็นอย่างหนึ่งของสังคม นโยบายนี้จึงนำไปสู่การเลิกการผูกขาดของสหราชอาณาจักร และส่งผลให้ ในระหว่างปี ค.ศ.1986-1993 คุณภาพการให้บริการของ British Telecom (ผู้ผูก ขาดการให้บริการโทรคมนาคม) พุ่งสูงขึ้นอย่างชัดเจน สังเกตได้จากสถิติการให้บริการของ BT ดังนี้

- อัตราเรียกไม่สำเร็จจาก 1.7% สำหรับโทรศัพท์ท้องถิ่น และ 4.1% สำหรับ โทรศัพท์ทางไกลในประเทศ ลดลงเหลือ 0.2%
- เหตุเสียต่อ 100 คู่สาย ต่อปี จาก 20% ลดลงเหลือ 17%
- อัตราแก้เหตุเสียภายใน 2 วัน จาก 87% เพิ่มขึ้นเป็น 98.5% และ
- การตอบเรียกบริการสอบถามหมายเลขโทรศัพท์ภายใน 15 วินาที จาก 76% เพิ่มขึ้น เป็น 88% (สุเมธ วงศ์พานิชเลิศ, 2542: 14)

แต่ทั้งนี้ค่าบริการก็ไม่ได้สูงขึ้นตามคุณภาพที่ดีขึ้น ในทางตรงกันข้ามราคากลับ ลดลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 30 (ใน real term)

▪ มาเลเซีย

การปฏิรูปโทรคมนาคมในมาเลเซียเริ่มเมื่อปีค.ศ.1984 เมื่อเป็นนโยบายการแปร รูปกิจการของรัฐบาล เนื่องจากความต้องการลดขนาดและรายจ่ายของรัฐบาล นอกจากนั้นกิจการ โทรคมนาคมของมาเลเซียยังประสบกับการขาดทุนมาโดยตลอด จึงมีการแบ่งแยกหน้าที่ของ Ministry of Energy, Posts and Telecommunications ด้านการกำกับดูแลออกจากการปฏิบัติ การ โดยโอนการให้บริการทั้งหมดให้ Syarikit Telekom Malaysia Berhad (STM) ซึ่งถือหุ้นทั้งหมดโดยรัฐบาล ปัจจุบันรู้จักกันในนาม Telekom Malaysia (TM) ส่วนหน้าที่การกำกับดูแลนั้น อยู่ภายใต้การควบคุมของ Jabatan Telekom Malaysia (JTM) ซึ่งเป็นกรมหนึ่งใน Ministry of Energy, Posts and Telecommunications

ในปีค.ศ.1990 รัฐบาลมาเลเซียได้นำหุ้นประมาณ 23.9% เข้าจดทะเบียนใน Kuala Lumpur Stock Exchange (KLSE) (โดยเป็นบริษัทที่มีมูลค่ารวมของหุ้นจดทะเบียนตาม ราคาตลาดสูงสุดใน KLSE) จากจำนวนหุ้นทั้งหมด 4.7 แสนหุ้น รัฐบาลได้กันหุ้น 7 หมื่นหุ้นให้ พนักงานของ TM อีก 1 แสนหุ้นให้กับสถาบันภูมิบุตรตามนโยบายชาตินิยม และ 1.52 แสนหุ้นให้

กับ designated institutes ซึ่งเป็นสถาบันการเงินและกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ แม้ว่าต่างชาติจะได้รับอนุญาตให้ถือหุ้นใน TM ได้ถึง 25% แต่สัดส่วนจริงมีเพียง 15% ของหุ้นที่ถือโดยประชาชน

อย่างไรก็ดีรัฐบาลมาเลเซีย ได้ประกาศว่าจะชะลอการเปิดเสรีสาขานี้ ซึ่งเริ่มมาตั้งแต่ปี 2537 เป็นการชั่วคราว เนื่องจากเกรงว่าได้มีการให้สัมปทานมากเกินไปแล้ว การเปลี่ยนแปลงนโยบายดังกล่าวน่าจะมาจากความเห็นของนักวิเคราะห์ด้านโทรคมนาคมหลายค่าย โดยเฉพาะจาก Cutler & Co. ซึ่งให้คำปรึกษาแก่รัฐบาลว่าจำนวนที่เหมาะสมน่าจะเป็น 3 บริษัท (ชยันต์ ตันติวิสตากการ, วัชรียา ไตสงวน และเพลินพิศ สัตย์สงวน, 2541, เล่ม 2: 5-19 ถึง 5-23.)

ตารางที่ 2 : ตลาดโทรคมนาคมในมาเลเซีย

ประเภท	ผู้ให้บริการ	หมายเหตุเพิ่มเติม
โทรศัพท์เซลลูลาร์	TM , Technology Resources Industries (TRI) , Mobikom , Binariang , Sapura , Malaysian Resources Corporation Berhad (MRCB)	- TRI เป็นผู้นำในตลาดนี้ - ปัจจุบัน TM ได้ซื้อกิจการ MRCB ซึ่งให้บริการด้วยระบบที่แตกต่างกัน
โทรศัพท์พื้นฐาน	TM , Time , Binariang , TRI	- ยังไม่แน่นอนว่า TRI จะได้รับสัมปทานนี้
โทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ	TM , Binariang , TRI	

ที่มา: Andrew Harrington, 1996

- สิงคโปร์ (พชร อนันตศิลป์, 2543: 70-77)

ในปี ค.ศ. 1945 จัดตั้ง Telecom Department และ Singapore Telephone Board ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงการสื่อสารเพื่อดำเนินการด้านสื่อสารและโทรคมนาคมระหว่างประเทศและภายในประเทศตามลำดับ และ Telecommunication Authority of Singapore (TAS) ได้ก่อตั้งเมื่อปี 1972 โดยเป็นองค์กรของรัฐและโอนกิจการด้านสื่อสารและโทร

คมนาคมระหว่างประเทศให้กับ TAS ส่วนกิจการด้านสื่อสารโทรคมนาคมภายในประเทศได้แปรสภาพและโอนให้กับTASในปีค.ศ.1974 ปีค.ศ.1992 จึงดำเนินการแปรสภาพและออกกฎหมายจัดตั้งTASให้เป็นองค์กรกำกับดูแลโดยไม่มีสภาพเป็นองค์กรของรัฐและแยกธุรกิจการให้บริการโดยจัดตั้งในรูปแบบของบริษัทเหมือนกับธุรกิจทั่วไปให้แก่ Singtel

TAS ได้ให้ใบอนุญาตโดยการประมูลสำหรับผู้ประกอบธุรกิจให้บริการโทรศัพท์เซลลูลาร์จำนวน 1 รายและวิทยุติดตามตัว 3 รายในเดือนพฤษภาคม1995 และอีกหนึ่งปีถัดมา TASได้ทบทวนใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมของSingtel โดยปรับลดระยะเวลาของใบอนุญาตดังกล่าว ทั้งนี้ได้ชดเชยให้เป็นจำนวน 1.5 พันล้านเหรียญสิงคโปร์ หลังจากนั้น TAS ได้ผ่อนคลายกฎระเบียบหลายด้านที่เกี่ยวกับการดำเนินงานด้านโทรคมนาคม

ส่วนในประเทศไทยนั้น มีพันธะสัญญากับองค์การการค้าโลกที่จะต้องเปิดเสรีการให้บริการด้านโทรศัพท์ โทรเลข และโทรพิมพ์ ทั้งที่เป็นบริการบริการสาธารณะในท้องถิ่นทางไกลในประเทศ และทางไกลระหว่างประเทศ ในปี ค.ศ.2006 ฉะนั้น ประเทศไทยจึงต้องเตรียมการเพื่อรองรับการเปิดเสรีนี้ ไม่ว่าจะเป็นในด้านกฎหมาย , การแปรรูปรัฐวิสาหกิจ และที่ขาดไม่ได้ คือการตั้งองค์กรกำกับดูแลที่เป็นอิสระ ซึ่งจากประสบการณ์ในหลายๆประเทศที่ได้ปฏิรูปภาคโทรคมนาคม ก็มีการตั้งองค์กรกำกับดูแลกิจการโทรคมนาคม เช่น Office of Telecommunications (OFTEL) ของสหราชอาณาจักร , Office of Telecommunications Authority (OFTA) ของฮ่องกง เป็นต้น เพื่อให้กิจการโทรคมนาคมเป็นไปอย่างโปร่งใส มีประสิทธิภาพ ให้เกิดการแข่งขันโดยเสรี อย่างเป็นธรรม และปกป้องรักษาผลประโยชน์ของทุกฝ่าย

ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากไม่มีการจัดโครงสร้างที่จำเป็นต่อการปฏิรูปภาคโทรคมนาคมอย่างเหมาะสมแล้ว อาจก่อให้เกิดปัญหาต่างๆที่อาจเป็นผลเสียแก่ประชาชนและประเทศชาติได้ เช่น อาจนำไปสู่การผูกขาดโดยเอกชนแทนการผูกขาดโดยรัฐ หรือ เกิดการรวมหัวกันของผู้ให้บริการ (Collusion of carriers)